

[Aksel Larsen.]

ningsforsøg været fra Regeringens Side hverken inden for Officerskorpset eller inden for Hæren i øvrigt. Og det er ikke alene en Kendsgerning, men det er saa almindelig kendt, at det er notorisk, at der begge Steder findes en endda meget udbredt rent nazistisk Tendens, som faar Lov til at brede sig, til Trods for at vi tidligere havde en radikal og nu har en socialdemokratisk Justitsminister.

Sammenfattet ganske kort er alene dette tilstrækkeligt for os til at sige, at vi kan absolut ikke se noget tiltrækkende i at faa noget Enhedspoliti.

Vi kan heller ikke se noget tiltrækkende i det derigennem, at Udgifterne skulde blive mindre. Det er der nemlig ingen Sandsynlighed for. Tværtimod er der størst mulig Chance for, at Udgifterne bliver større, naar det hele bliver lagt ind under eet Omraade, Justitsministerens, naar det bliver, hvad man med god Grund kan befrygte, en Politistat i Staten, og naar det ikke mere er de direkte bevilgende og skattepaaliggende Myndigheder, der har med at gøre, hvor meget Politi der skal anskaffes, til Dels ogsaa til hvilken Betaling.

Endelig er der det, som heller ikke er uvæsentligt, at dette er et nyt Indgreb i Kommunernes Selvstændighed, som er beskaaret tilstrækkeligt i Forvejen. Vi finder ikke, der er nogen Grund til at gøre yderligere Indgreb dér. Hvis man ønsker at lette Kommunerne for en Del af deres Udgifter, kan det udmærket vel lade sig gøre, uden at man samtidig tager langt mere af Bestemmelsesretten og Selvstændigheden af dem, saadan som dette Lovforslag tilsigter.

Til alt dette kommer imidlertid de ganske specielle Erfaringer, vi har gjort med Statens og Regeringens hidtidige Administration af Politiet; og her tænker jeg paa en bestemt Del af Statspolitiets Virksomhed, som vi for vort Vedkommende har haft særlig Lejlighed til baade at stifte Bekendtskab med og at studere temmelig indgaaende, nemlig det politiske Politis Virksomhed. Hvad vi har mødt inden for det politiske Politi af Forhold, som er ulovmedholdelige, ja, endogsaa direkte grundlovsstridige, men Forhold, som Justitsministeren aabenbart har holdt sin Haand over, grænser, vil mange maaske sige, til det utrolige, men ikke desto mindre har de fundet Sted. Og naar man kan finde saadanne Forhold inden for en bestemt Del af det Politi, som er henlagt under Staten, maa det give os Ret til at have

Skepsis over for alle Forsøg paa at give Staten større Myndighed over Politiet.

Justitsministeren har ikke fungeret som Justitsminister i den Periode, der i denne Forbindelse særlig interesserer mig, men Justitsministeren kan ikke bestride, at han har været i Forbindelse med disse Sager vedrørende det politiske Politi og været med til for ikke saa lang Tid siden at træffe Afgørelser vedrørende det politiske Politi, som burde have været efterfulgt af en indgaaende Undersøgelse af samme Afdeling af Politiets Virksomhed, men tilsyneladende ikke er blevet efterfulgt af en saadan Undersøgelse.

Jeg tænker konkret paa den Udgang, det politiske Politis Chef, Kriminalassistent Andreas Hansens Sagsanlæg imod mig fik. Efter at dette Sagsanlæg — om hvilket det blev meddelt, at det var anlagt efter Ordre fra den daværende Justitsminister — i mere end et Aar var trukket i Langdrag fra Andreas Hansens og Politispektør Stamms Side, efter at man med alle til Raadighed staaende Midler havde gjort det næsten umuligt at naa frem til en retslig Afgørelse af det, efter at det var langt mere end et Aar gammelt og vi havde slidt 2—3 Dommere og 2 Sagførere op paa det, kom man pludselig fra Andreas Hansens Side og sagde: Kan vi ikke faa at vide, hvad Aksel Larsen i Grunden har ment, maa vi ikke faa det skriftligt? Nu havde man faaet det skriftligt i en Artikel i „Arbejderbladet“, man havde faaet det i en mundtlig, protokolleret Erklæring i det første Retsmøde, jeg deltog i, men vi havde ikke noget imod at tjene de Herrer, og derfor afgav jeg en ny Erklæring, som var holdt praktisk talt ordret op ad det, der havde staaet i Bladet og var sagt i det første Retsmøde, der var protokolleret.

I denne Erklæring sagde jeg, at naturligvis vilde jeg ikke beskyldte Kriminalassistent Andreas Hansen for at handle i Strid med de ham paalagte Pligter eller med Instrukser, hvorefter hans Afdelings Arbejde foregaar og efter de paagældende Myndigheders Bestemmelse skal foregaa, men at Hensigten har været at angribe det Stickersystem, som anvendes af det politiske Politi, og som meget let fører over i et Provokatørsystem. Paa Grundlag af en saadan Erklæring har Andreas Hansen derefter faaet Justitsministerens Billigelse til at hæve Sagen.

Det er en Erklæring, som ikke i mindste Maade firer paa det, der er sagt fra min Side. Det er derimod en Erklæring, hvori jeg siger, at jeg tvivler naturligvis ikke